

Nehezen tudok, tán nem is tudok elfogultság nélkül írni Rostás Farkas György munkásságáról, így most megjelenő legújabb könyvéről az „Elfelejtett álmok” 2. kötetéről sem.

Érzelmi elkötelezettségem oka a közös gyökerek: én is Békés megyei vagyok, ráadásul éppen onnan jövök, s oda is tartok, ahonnan a MESTER, Gyuri bátyám elindult és soha el nem ment erről a környékről; legalábbis lélekben soha. „Újkígyóson az én szeretett kis falumban” otthonra lelt, igazi meleg otthonra.

Mert lakni bárhol lehet, de otthon lenni nem!

Gondolatai az újkígyósi emberek, az alföldi táj (szűkebben: a híres-nevezetes Zug) adta tapasztalatok köré összpontosulnak. Vezérfonala a szeretet és a tisztelet. Nem véletlen a mottó sem: „testvérnek jöttem közéték” – tudom, hogy ezt mindig megírom –, de ez a lényeg! Nekem biztos! A szerző soha nem feledi szüleit, testvéreit, barátait, jó ismerőseit; nincs olyan műve, amelyből az irántuk érzett szeretete ne jelenne meg. „Drága szüleim” – írja több helyen, Áldja

meg az Isten őket, haló porukban is, és legyen nekik könnyű a föld. Ámen. – folytatja arrébb.

Az Elfelejtett álmok arról adnak tanúbizonyságot, hogy az író semmit nem felejtett el, még az álmait sem. Újkígyósi emlékei és az újkígyósiak: Domokos család, Rozsnyai Pista bácsi, vagy Gera Mancsi néni, és a többiek elevenen élnek Rostás Farkas György gondolataiban. De Rácz tanár úr, vagy a békési, orosházi rokonok, nagynevű példaképei mindegyike adott valamit a MESTER-nek; hitet az emberben, hinni egy jobb világban.

E remény mellé sorakoznak fel életképei a volt iskoláról, tanárai és osztálytársai életfelfogásáról, életgyakorlásáról, mert az életet megéljük, de élünk vagy csak létezünk?! A remény, a tett, méghozzá a jó tett tesz bennünket igazán emberré. Hit egy szederfában, egy kiskecskében, egy zsákban hozott kismalacban, a két csikóban, Bogárban és Csibiben mind-mind arra tanít bennünket, hogy a gondos emberi kéz ad gyümölcsöt, étket; örömet, szebb jövőt. Még a nagy szegénységben is van/lehet minek örülni, csak észre kell venni a lehetőséget. Élni kell az életet, tettekkel! Mert lovas ember mit sem ér ló nélkül, az ember sem ér sokat szeret nélkül.

A MESTER múltban termett igaz történetei felelevenítik a gyermekkori emlékeket, és a cigány emberek érzelmetli gondolkodási mintázatát. Ez a mű ebben is egyedi, és következetesen rostás-farkasi, azaz személyes. „Az egész településen nagyon szerették az én drága anyámat, és számon tartottak bennünket” – olvashatjuk. Jó volt Újkígyóson gyerekek lenni, jelenti ki a szerző. Mert szeretet vette körül a családot, és ők szeretetre szeretettel válaszoltak. Csak ennyi! És ez a minden!

Rostás - Farkas György többgyermekes dolgos családban nevelkedett – „A cigányok a gyermek születését mindig Isten áldásának tekintették.” –, ahol mindenkinek megvolt a feladata, korához illően, de kivette a részét a mindennapi munkában, miközben játékra, csínytevésre is volt idejük. Gyerek lehetett a gyerek; ma, vajon így van?! A felnőttek vigyázó szeretettel nevelték őket. Embernek! Mert az „út közös”!

„Világ életemben lestem, fürkésztem az embereket, mert kíváncsi voltam rájuk. Szerettem volna egyenként megfejtetni őket.” – hozza tudomásunkra a MESTER. Ez olyan munka, amit nem lehet befejezni, csak abbahagyni. Ha megfáradunk, akkor gyermekeink viszik tovább azt, amit fontosnak tartanak. A szerző fia (Gyuszkó), unokája (Babika vagy a legifjabb Rostás- Farkas György) belenőttek ebbe a létbe. Van hát, aki tovább viszi az örökséget. Van mit, van követendő minta.

A látott minta, a választott példaképek tettei adnak számunkra muníciót tetteinkhez. Rostás – Farkas Györgynek az újkígyósi emberektől látott szerető gondoskodás a minta, valamint testvérbarátai (akik hívó szavamra mindig eljöttek) voltak a fáklyák. Most ő is fáklya, példakép. „Teli bőrönddel szeretnék majd távozni.” – szögezi le az író-költő édesapjára emlékezve.

Hiszem, hogy így lesz, s remélem, addig még sok kötetet olvashatunk a MESTERTŐL!